

скы Архіепископъ при приѣманіе-то и прочитаніе-то на Прѣобразователево-то писмо. Книга-та противъ Халлскый-тъ *идолъ*, която была готова да излѣзе на свѣтъ, была като мечъ висящъ надъ главж-тж му. Но и какво раздраженіе трѣбва да е произвела дързость-та на единъ отлжченъ и отъ ниско потекло монахъ, който былъ ся усмѣлилъ да отправи таквызъ думы на единъ князь отъ Бранденбургскый-тъ домъ и Архіерей на Германскж-тж церквж! Капитонъ помолилъ Алберта да приеме съвѣтъ-тъ на Лутера. Страхъ, гордость, и съвѣсть, койшто не могль да задуши, ся състезавали въ Албертовж-тж душж. Наконецъ, страхъ-тъ му, вджхнжтъ отъ заплашително-то писмо, придруженъ, може-бы, отъ грызенія на съвѣсть-тж му, надмогнжли. Албертъ ся смирилъ, и сглобилъ такъвзи отговоръ, който по всѣкж вѣроятность щѣлъ да задоволи затворникъ-тъ въ Вартбургскж-тж кулж. Едва ся изменижли четиринадесетъ дена и Лутеръ приель слѣдующе-то писмо, което е по-за чуденіе отколкото неговото застрашително писмо : —

„Драгый ми Докторе, — Приехъ и прочетохъ писмо-то ви, и посрѣщнжхъ го благосклонно, като написано съ добро намѣреніе; но мыслижъ че дѣло-то, което тя е нака-